

спалъ съ торбичката на рамо. Мѣсецътъ го помилвалъ по лицето и му пожелалъ „лека нощ“.

Вече приближилъ мѣсецътъ до едно малко селце. Къщичкитѣ му — низки, малки, а двороветѣ доста широки и заградени съ тръне и плетища. Въ нѣкои дворове спѣли говеда, въ други — овци съ малкитѣ си агнета. Нѣкои агнета подигнали глави и съ кроткитѣ си очи погледнали мѣсеца. А кучетата, свити край агнетата, спали дълбоко.

Но на края на селото, въ една къщичка свѣтѣла ламбичка. Мѣсецътъ погледналъ въ тая къщурка. На малко легло лежало болно дѣтенце, а майка му самосамичка стояла надъ него и цѣлата нощ не мигвала. Тя слѣдѣла болното дѣтенце и, щомъ то протегнѣло ржички, веднага го питала: „Какво искашъ миличко?“

Дѣтето е будно. Широко отворило очи, то пита майка си:

„Мамо, дѣ е татко?“

— „Той е още *пльнникъ*, миличко. Когато си дойде, ще ти донесе хубавъ подаръкъ“.

Слѣдъ малко на болното станало по-злѣ. Почнало да хърка и умрѣло. Сама майката заридала високо и почнала отъ жалъ и мжки да си скубе коситѣ надъ мъртвото дѣте.

А на мѣсеца станало много мжно за тази майка, за умрѣлото дѣтенце и отишълъ, та се скрилъ на западъ.

Казватъ, че тамъ и той заплакалъ.

А слѣдъ него грѣйнало слънцето огнено, червено и всичко живо се събудило.

